

Минулий рік був розпочатий топ-темою «Війна і суспільство» першого числа «Філософської думки». Нинішній розпочинаємо не менш гострою темою, якою є стосунки можновладців і громадянської спільноти, а власне кажучи — питанням щодо спроможності української політичної верхівки здійснювати реальні перетворення у країні задля подолання глибокої економічної та соціально-політичної кризи. Втім, імовірно, навіть слово «криза» тут певним чином вводить в оману. Йдеться фактично про дедалі більш відвертий конфлікт між паразитарною за своєю суттю верствою посідачів політичної влади у країні (головною ознакою якої є використання позицій та функцій державної влади для здобуття власності й забезпечення своїх корисливих інтересів) і самим суспільством — всією сукупністю громадян, яких чинна соціально-політична система фактично позбавила як влади, так і власності. Тему війни, з якої розпочалася наша робота минулого року тут згадано не випадково. Адже нині внутрішній соціальний конфлікт цілком може бути схарактеризований як холодна (поки що) громадянська війна між панівною верхівкою (своєрідною квазіелітою суспільства) і народом.

Проте можлива й цілком інша оптика того, що переживає зараз українське суспільство. Було б надто самовпевнено в ситуації складних, суперечливих трансформацій, обтяжених безліччю внутрішніх та зовнішніх чинників, вдаватися до безпеліційних тверджень. Саме тому був ініційований круглий стіл, аби пролунали різні бачення ситуації й, головне (адже дослідження проблеми не дорівнює сукупності різноманітних гадок з її приводу), щоби спільними зусиллями визначитися у стратегіях аналізу цієї доленосної для країни проблеми.

Безумовно, її масштаб потребує незрівнянно більших і систематичніших дослідницьких зусиль, і ми свідомі щодо скромності свого внеску. Разом із тим, громадянська відповідальність та інтелектуальне сумління вимагають публічної реакції гуманітаріїв на злободенні проблеми нашого життя. Суспільство має відчувати наявність у своєму складі людей, покликаним яких є мислення. І хоча навіть найкраще розуміння суті справи не здатне саме по собі змінити стан речей, однак вже навіть називання речей своїми іменами містить корисний евристичний імпульс. Тому представлений розгляд теми є водночас, як це вже стало традиційним для нашого часопису, заклик до українських інтелектуалів докласти зусиль до осмислення і розв'язання болючих проблем нашого суспільства.

Водночас це число відображає роботу над важливими академічними темами філософського дискурсу. Провідною тут є тема розвитку української філософської мови, передусім в режимі опанування інших інтелектуальних традицій та тезаурусів мислення. Питання спілкування інтелектуалів та теоретичного обміну, який відбувається в цьому процесі, є ключовим для існування вітчизняної думки в контексті світового філософського мислення. І досягти успіху в цьому простим вивченням англійської мови (цей дещо гротесковий шлях полонить свідомість нинішніх освітянських чиновників) вочевидь неможливо. Потрібна та копійка інтелектуальна робота трансплантації слівників, полемічної адаптації значень, мовних новацій, власних оригінальних досліджень тощо, приклад яких демонструють матеріали цього випуску, присвячені філософській термінології.

*У цьому дусі тематичний блок наступного числа журналу буде присвячений традиції *Philosophy of Mind* та особливостям її термінології.*